

Ett agentvittne

Raúl Capote

Utdrag ur "Fiende": den intellektuella polemiken

I januari 2007 dök Luís Pavon, tidigare tjänsteman på det gamla Kulturrådet, upp på TV tillsammans med ett par andra från 70-talets "grå år" (se Kuba 2.2007) som utifrån en inskränkt syn på socialismen hade fryst ut en grupp intellektuella. De reagerade starkt och kritiserade denna återkomst i TV-mediet i mejlväxlingar på internet. Internationella media blåste upp det hela som början till en intellektuell protesterörelse.

Redan tidigare hade efterfrågan på underrättelser vuxit påtagligt dels direkt från USA dels från CIAs kontor i Mexiko där René Greenwald var chef. Men upphetsningen kring "proteströrelsen" växte i styrka ungefär som när Fidel insjuknat året innan. Jag fick jobba långt in på nätterna för att tillgodose kraven som ramlade in i strid ström: lägesanalyser, opinionsundersökningar, uppgifter om de mest aktiva kritiska rösterna. De ville veta vad folk tyckte och tänkte, "protestens" omfattning, återverkningarna utanför kulturkretsarna, vilka betydande författare som deltog, hur ungdomarna förhöll sig osv.

Jag skickade information till René Greenwald (täcknamn EGA, El Gran Amigo) och till Marc Wacchtenheim (AW, Amigo de Washington) via ett gmailkonto. Den var krypterad genom ett program Puffv 101 som täcker över både text, bild och ljud. En agent flög in från USA för att lära mig hanteringen. Förutom Puffv 101 använde jag också V-Safe 100b för att dölja information i USB-minnen och sedan ännu mer sofistikerad teknik från USA.

Så kunde jag skicka tiotals meddelande om dagen om "protesten", men den utvecklades inte i den riktning som Washington hoppats på. Debatten gick över i öppna institutionella kanaler och allt fler gav sig in och breddade meningsutbytet. Inga ungdomar lät sig luras av locktoner från norr och folk i allmänhet visade inget större intresse.

Det kom oroliga frågor från USA: Vad ska vi göra? Hur ska vi styra in protesten i vår riktning? Vilka författare kan vi använda oss av? Vilka är mest frustrerade? Vilka tycker att de inte får den uppskattning de är värda? Vad tycker ungdomarna? Hur kan vi leda in dem på våra vägar?

Den nya kultursekreteraren kallade mig brådskande till USAs intressekontor. Hon var väldigt nervös, kedjerökte, la benen i kors hit och dit hela tiden. Hon behandlade mig som en lakej, så jag vägrade först tala med henne. Men jag fick i uppdrag att ställa upp. Jag gjorde dock klart för henne att jag inte accepterade att behandlas som vilken dissident som helst.

De var missnöjda med att "mejlkriget" slagit in på fel väg: "vi kan inte låta detta gyllene tillfälle gå oss ur händerna, vi måste se till att detta utvecklas till en protest mot regeringen, de intellektuella måste förstå att inget har blivit bättre, framför allt måste vi sälja in hos ungdomarna att dagens Pavon heter Raúl Castro, att förtrycket bara tar sig andra uttryck, det brådskar att blåsa under protesten",

sa hon medan hon lade benen i kors hit och dit i svindlande takt, puffade nervöst på cigarettens och verkade utmattad.

Så hade också Drew Blakeney gått på i början, och René (EGA) och Marc (AW): "Vi måste elda på brasan, blåsa nytt liv i den". De frågade efter namn, vilka ledarna var, vilka svagheter de hade. De sökte förtvivlat efter någon som kunde träda in som ledare i deras ledband. De ville ha namn, adress, telefon till konstnärer, författare, intellektuella, ville bjuda hem dem på middag, hitta något sätt att binda upp dem.

Jag förklarade att jag inte trodde att någon skulle komma hem till en USA-funktionär på middag. Jag underströk för EGA och AW, att om USAs intressekontor bjuder in till middag så är det dödsstöten för "protesten". Intressekontoret kommer att utpekats som upphovet till det hela. EGA och AW insåg det, men kultursekreteraren gick vidare med sin middag som ingen författare kom till utom de som intressekontoret själva tillverkat, och som stod helt vid sidan av debatten, den gick deras huvuden helt förbi.

Översättning Eva Björklund

Capotes kommentarer

I en intervju hade Capote förklarat "De inser att de förlorat kriget mot revolutionens historiska ledning. Det har jag hört av CIA-funktionärer och intressekontorets personal. Nu siktar de in sig på "revolutionens barnbarn". I hela världen är den kapitalistiska kulturen förhärskande men våra ungdomar känner bara till kapitalismens natur som hörsägen. Detta är ett krig om människors sinnen. Om de lyckas få den unga kubanska generationen att anta den kapitalistiska kulturen då har de vunnit slaget. Denna kamp mot demonerna är ungdomens främsta utmaning idag."

Capote berättar också hur USAs intressekontor år 2006 gick på offensiv för att lära kubanska ungdomar den nya strategin, den "mjuka kuppen", "ickevåldsrevolutionen" som de tillämpat i Jugoslavien, Georgien och andra platser. "De instruktioner jag fick gick ut på just detta, att skapa och utvidga nätverk av missnöjda universitetsstudenter. Det är en av CIAs mest grundläggande strategier, att använda missnöjda ungdomar för att skapa socialt och politiskt kaos, dra till sig den internationella pressen och försöka provocera fram polisförtryck genom olagliga aktioner."